



DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET-DELFTSCH STUDENTENCORPS

HOOFDREDACTEUR: B. SUURENBROEK. GRIFFIER: W. VAN LUTTERVELT. REDACTEUREN: A. H. BLOM
G. H. W. MEEDER — R. RADEMAKER — H. SALM.
VERSCHIJNT WEKELIJKS, BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER TOT
SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 6.— PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.25
ADVERTENTIE: PER VAK f 8.— (1/24 PAGINA).
UITGAVE EN ADMINISTRATIE: DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ — OUDE DELFT 101
18e JAARGANG 15 FEBRUARI 1946 8 BLZ. No. 12

DELFTSCHE SCHOUW



Maar het grootst schandaal
Moet nog gezegd worden in klare taal
Het was beneden peil
Om een schaar van het ditmaal
Edelst Corpsbloed zonder verwijl
In een verontschuldigende vloed.
Van waarden zonder gloed
weer naar beneden gaan laat
Ja Ouderejaars die daar reeds zaat
Waart de schuld van deze ongepaste daad
Waarom weer dit geschreven
Niet alleen om het machteloos streven
Van de groote
In vorm van anecdote
U voor te zetten
Opdat gij beter op zult letten
Neen gij overtreft
Zonder dat gij het beseft
Met Uw trage logge lichaam
Treff U de grootste blaam
Gij, product zonder naam.

Godloof
Heeft Goof
Zat van leege dagen
Het eetalcoof
Voor goed verlaten
Om ten lange leste
Bij gebrek aan de beste
Het door hem verguisde vuller
Van afgestemde Muller
de zalen in te jagen
en het hooge lint te dragen.
Heeft er ooit valscher schijn geschenen
Bij tafel aan het buffet
Of boven Phoenix kronen
Met hun schijn verlicht
Muller
Decorumvuller
Glimlach guller
Schreeuwer, bruller
Hoe lang pruller.

Leupen en van Hall
In des Phoenix' hal
't Is toch al te mal.
Wie zijn zij?
Wat deden zij?
O. D. twee-twee-drie
Hun veel te groote monden
En imitatie-reputatie
Brachten deze honden
In aanzien —
Bij die liën
Die misschien
Hen niet doorzien.

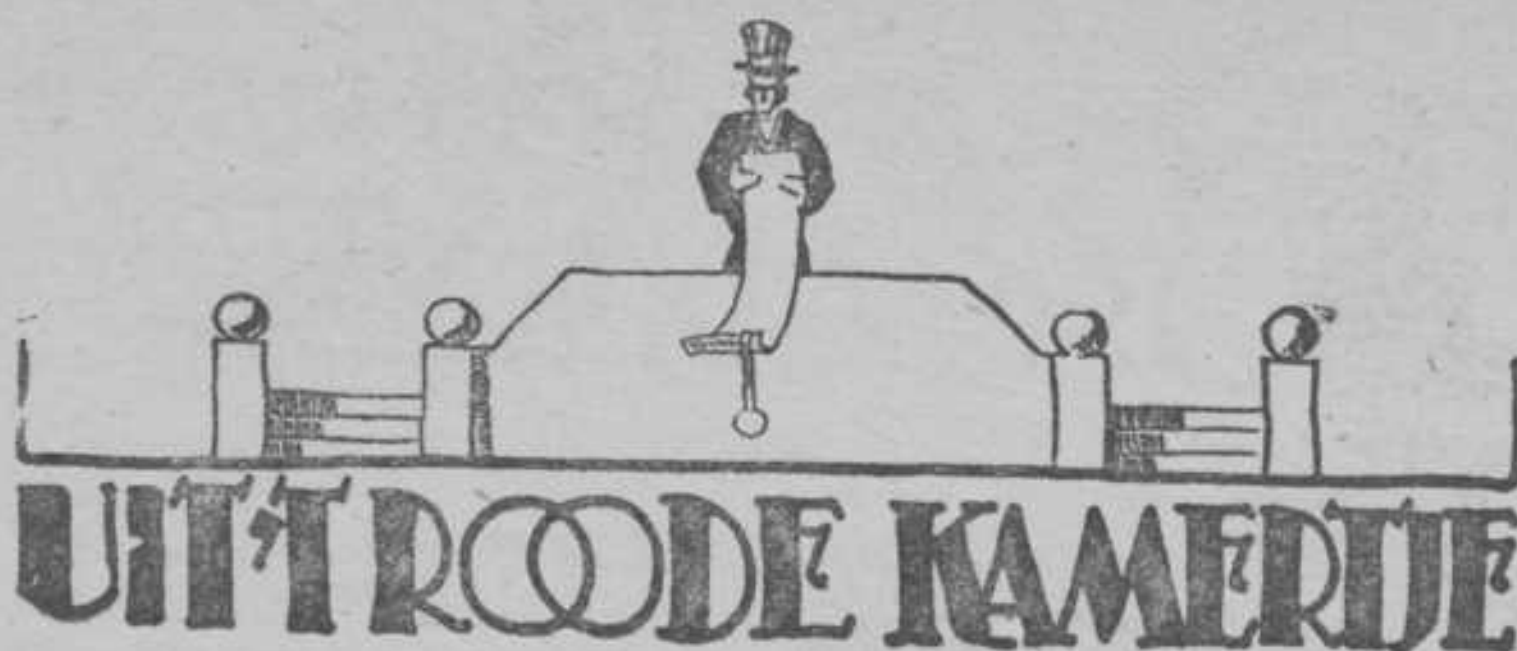
Laarman
In 't bestuur
Dégoutant!
Figuur zonder cultuur
Met een „zonnige” natuur
Heeft geen andere kwaliteit
Dan dat hij vermijdt
Elken strijd.
„Noem mij voortaan
Bij mijn Voornaam”
Vraagt hij minzaam.
Onbekwaam!
Té aangenaam!

Nauwelijks was het Kerstmaal
En het bedrog der Berggoden alweer vaal
Of Apollo nam zijn toevlucht
tot een nieuwe klucht
Met weinig gezucht
En veel intrigeerend gerucht
Werd Muller gelucht
Neen gesmeten
En per ongeluk vergeten
Nu Mulder als Commissaris
Een die er al vijf jaar is



Wonderlijk zoo als het gaat
Met veel gepraat
En geblaat
In vriendjes kringen
Om elkaar de eerste stem te laten zingen
Zoo was het ook weer
Toen Laga's hoogste heer
Heen ging
En de Eck hem verving.

044 R



Met groote energie heeft de Senaat ook de administratieve wederopbouw van het Corps ter hand genomen. Aangezien door den liquidateur alle boeken werden verbrand, moest de geheele administratie opnieuw opgezet worden. Een groote, moeilijke en tijdroovende taak, welke indien alle leden medegewerkt hadden reeds grootendeels als voltooid zou kunnen worden beschouwd. Helaas blijkt echter, dat een zeer groot deel der leden zich niet bewust is van de moeilijkheden, die door hun laksheid veroorzaakt worden. Ruim 400 van de bijna 1000 Corpsleden hebben tot heden zelfs niet de eerste termijn van hun Corpsrekening betaald, bijna 200 anderen zijn na het betalen van de eerste termijn schromelijk in gebreke gebleven. De Senaat is dan ook overgegaan tot het beboeten van de eerste categorie, een maatregel, die hij — indien vóór 20 Februari hierin geen verbetering is gekomen — ook op de tweede categorie zal moeten toepassen.

Ten overvloede wordt hierbij medegedeeld, dat de leden elken dag van 18.00 tot 20.00 aan de hien volgens Hst. VI art. 13 der Wet gestelde verplichting zich op de hoogte te stellen van de door hen verschuldigde gelden kunnen voldoen en op het kassierskantoor van de Sociëteit „Phoenix” ingelicht kunnen worden omtrent de grootte van hun schuld. Vanaf heden is het oude gironummer 26866 ten name van den Senaat van het Delftsch Studenten Corps weer in gebruik genomen, zoodat men in de gelegenheid is contant, per giro of via de bank te betalen.

Namens den Senaat,

F. H. VAN DER LINDE VAN SPRANKENHUIZEN,
Thesaurier.

VERPEINZINGEN

Nachtkaars.

De maan en een straatlantaarn goten van verre en dichtbij hun zilveren en gele licht over het water, waarheen wij na het feest gevluht waren en aan „welks oever” wij diep bedroefd trachtten verder te leven.

„Schenk nog eens,” zei Alphons, die toch zelf ook al zat was. Zijn schoenen en sokken had hij naast zich neergezet en zoo zat hij daarna met zijn leelijke voeten in het water zonder zich te schamen voor de visschen: „Schenk nog eens?”

„Welnee,” zei ik verontwaardigd, „je bent al zoo zat dat je het niet eens merkte dat ik je laatste glas met rivierwater had gevuld.” Ik heb nog niet verteld, dat Alphons geweldig kwaad kan worden en toen wij vijf minuten later nagingen hoeveel knopen wij nog overhadden en ontdekten dat wij

beiden enkele zeer essentiële knopen misten, zei hij (met een knoop): „Je bent een laag individu. Geef mij er nu nog maar een,” en luid smakkend dronk hij het tweede glas slootwater op onze verzoening.

Toen zwegen wij weer. Een stilte waarin wij beiden misschien voor het eerst iets zagen van de schoonheid, die er kan liggen in een geluidloozen zomernacht, wanneer de lichten gespiegeld worden door het onmerkbaar verderglijdende water en van den invloed van de kruik, die wij van het feestje hadden weten te redden, tezamen met een glaasje dat met steeds grooter tusschenpoozen gevuld werd.

Alphons zat daar zoo, met zijn knieën opgetrokken tot onder zijn kin. Toch wist hij zijn groote vierkante hoofd nog wat naar mij toe te draaien, toen hij bruto mijn gedachtenvacuum verstoortte: „Het is een groote rotzooi,” zei hij, als om tegengesproken te worden: „Het leven is hard.” Maar daar ging ik niet op in, want ik weet hoe Alphons zijn kan als hij dronken is, en ik zei slechts, om hem te sussen: „Ach ja, ik weet het — tenslotte hebben ze mij ook al meer over de atoombom verteld dan goed voor mij is. Maar laten wij niet treuren: volgens de laatste berichten zal de volgende oorlog vannacht nog wel niet uitbreken.”

Dat scheen hem wat te kalmeeren en vier glazen lang waren wij stil. Maar toen betrok zijn gezicht weer en om aan te toonen dat ik hem niet begreep, begon hij opnieuw: „Er is nog meer!” Maar toen was alles mij duidelijk en plotseling zag ik het dat Alphons hier een privé-rede had, nog belangrijker dan de atoombom, om te probeeren het leven in de schoonheid van een zomernacht en de volheid van een kruik te vergeten, dat hier naast mij een klein en vooral leelijk mensch innerlijk zijn strijd met het leven zat te voeren. En daarom zei ik met veel overredingskracht: „Luister nu, Alphons. Zet je er overheen. Ze is het werkelijk niet waard dat je over haar zit te tobben. Zeker niet vannacht. Er zijn bovendien wel een milliard vrouwen op de wereld — ik bedoel maar: je moet alles in het juiste perspectief zien. Wij zijn toch allemaal wel eens verliefd geweest toen we jong waren?”

Maar met sadistisch genoegen antwoordde hij: „Er is nog meer!” — „Alphons!” riep ik verschrikt uit. „Nee, dat had ik van jou niet verwacht!” Maar ik besefte ook dat ik juist nu, terwijl wij zoo dicht bij het water waren, alles moest doen om hem op te beuren en ik vervolgde: „Dat zal tusschen ons geen verschil maken, Alphons. En het mag dit moment niet bederven. Er zijn zoo weinig momenten als deze, zoo weinig oogenblikken waarop men zeggen kan dat men leeft. En daarom moet je het verleden en de weinig aantrekkelijke toekomst vergeten en alleen het nu overhouden.”

„Maar ik begrijp het niet: er is nog meer,” zei hij kwaad en nadrukkelijk.

„Je liegt, Alphons,” en ik werd nu pas goed boos. „Meer is er niet en je weet het heel goed. Je bent zoo koppig als een foet die net uit de B.S. gekomen is. Bovendien wensch ik niet langer naar je schunnige praatjes te luisteren. En laten wij nu maar opbreken; er is geen onverstandig woord met je te praten en de dag begint al te vallen.” Maar toen ik opstond en kwaad wegliep, holde hij op zijn groote bloote voeten achter mij aan en riep maar steeds dat er nog meer was — totdat hij één van die voeten, die als groote witte vlekken langs het voetpad nader kwamen, tegen een groote steen stootte — ik zag het aankomen. Blij van hem af te zijn vervolgde ik mijn weg en stapte onopzettelijk naast de berm. Toen ik weer bovenkwam stond hij al over mij gebogen en riep mij gretig toe: „Er is nog meer,” en meteen greep hij de kruik die ik nog steeds in mijn handen had.

„Je hebt gelijk,” zei ik. „Hij is nu zelfs weer heelemaal vol.”

A. MANGER.



Helledans.

Inhoud van 't voorafgaande (zie voorafgaande).

Beste Arie,

Het is voor het laatst, dat ik je meer geef dan je maandgeld.

Daar moet je maar mee rondkomen, een goede les voor later. Probeer oom Henry eens, die was vroeger ook altijd zoo aardig voor jullie. Zorg er verder voor jongmens, dat je je tijd niet versnippert. Je kent het geval van Hans Overdonk? Mede de groeten van je helaas wat bezorgde moeder,

Vader.

P.S. Ik kreeg een rekening van f 200 voor een dansles van een zekeren Ruardi. Wel wat duur. Ik heb gegireerd.

Hoofdstuk V.

Je danse — tu dances — we dance.

(Wordt vervolgd).

VAN DEN KLAPSTOEL

Westra III.

Westra heeft zijn jas braaf opgehangen in de vestiaire en loopt aarzelend de voorzaal in. Elken keer weer als hij dit doet, krijgt hij hetzelfde gevoel van onbehaaglijkheid vanwege het groote aantal individuen dat hij heelmaal niet kent of waarvan hij op zijn best den naam weet, vanwege deze „massa waar je boven moet staan”. En in, hij doet het dan ook maar in gedachten (hoe je het in de praktijk doet, is een probleem waarover nog eens een handleiding moest worden uitgegeven naar zijn mening — Westra kan af en toe heel geestig zijn) en zoekt intusschen naar een paar vertrouwde gezichten. Hij treft het niet erg, want clubgenooten zijn er blijkbaar vanavond niet. Niet al te belangrijke of onbelangrijke „Rugby-“figuren vallen er evenmin te ontdekken. Waarvoor komt hij feitelijk zelf vanavond op societeit? Het boek dat hij aan het lezen was, mocht toch aardig genoemd worden; maar aan den anderen kant is het beslist onaangenaam

Wie regeert zichzelf?

Het bureau waaraan hij zat, gebogen over zijn boeken, vormde de eenige lichte plek in de verder donkere kamer. Er was ongedurigheid in zijn heele houding; nu en dan speelde hij met zijn potlood, teekende kringentjes op het vloeiblad tot hij het met een ongeduldig gebaar, zichzelf als het ware berispelde over zijn gebrek aan concentratie, weer neerlegde.

Even later leunde hij met zijn stoel achterover, wippend op twee poten . . . Met een bons kwam de stoel weer op vier poten terecht; met een bruske ruk schoof hij hem achteruit en draaide het kamerlicht op.

Stil bleef hij staan en nam zijn kamer misprijzend op alsof de kaalrondheid hem nu pas opviel: een paar versleten pluche stoelen, een laag rond tafeltje met een geruit kleedje erover, een doorgezakte divan van onbestemde kleur, een zwarte schoorsteenmantel waarop een paar groote imitatie Chineesche vazen, het geheel overgoten door een armzalig en ellendig roodbruin licht van een perkamenten lampekamp met kwastjes. Vol afkeer nam hij het op . . . dan vluchtte hij de kamer uit, de deur met een slag achter zich dichttrekkend, de straat op. „Vervloekt die dorre boeken vol techniek en formules zonder eenig leven, zonder eenige geest, dood en levenloos . . . Boeken die je geest geen gelegenheid geven vrij te zijn, om te genieten en te beschouwen . . .”

Hij kwam door een dichte menschenmenigte heen; om zich heen ziend bemerkte hij dat hij bij een bioscoop stond waar net een nieuwe voorstelling ging beginnen.

Ja dat was wat hij noodig had: vermaak, goedkoop vermaak. Hij ging naar het loket om te merken dat het uitverkocht was . . . Onmiddellijk werd hem echter door een opgeschoten jongen een kaartje aangeboden; hij ergerde er zich nauwelijks aan dat hij grof afgezet werd. De film was een inhoudslooze pompeuze Amerikaansche showfilm. Inwendig voelde hij zich als een snaar gespannen worden dat dit lege vertoon hem toch bezig hield, dat hij niet wegliep, het niet uitschreeuwde om de aandacht te verstoren.

Het happy-end verloor hem van het schouwspel.

Met een bonzend hoofd en een gevoel of hij zou barsten liep hij met groote passen langs de grachten, niet wetend waar hij ging. Langzaam voelde hij zich kalmer worden; zijn pas werd rustiger tot hij stilstond op een bruggetje over het Oude Delft. Hij staarde omhoog naar de heldere sterrenlucht waartegen als een symbool van geloof, rust en bezinning de toren der oude kerk zich afteekende . . .

Het werd weer helder in hem.

„Ja hij moest een synthese zien te vinden tusschen de dingen in het leven die dood, dor en leeg waren, en het levende leven, de geest!

Hij moest intensief werken opdat hij meer tijd aan dingen van blijvende waarde kon wijden! Ja zoo moest het zijn!”

Vol van het hervonden evenwicht ging hij nog even naar de societeit. Hij hing zijn jas op en ging aan een tafeltje met eenige bekenden zitten. Onmiddellijk werd hij in het gesprek betrokken: „Zeg Kees, weet jij welke band er op het Apollo-bal speelt?”

Verdwaasd keek hij den vrager aan . . . toen opeens was het of het weer leeg werd in hem.

Hij stond op en sloeg, sloeg, sloeg . . .

H. P. VERSCHUUR.

om als obscuur te worden aangezien. Dan kun je nog beter een zouteloos of vervelend gesprek voeren en om half twee naar huis gaan met de gelukkig makende illusie dat je nu in ieder geval tot Vrijdagavond weer vrijaf hebt.

Na deze rijkdom aan goede gedachten doet zich de armoede aan contact weer des te schrijnender voelen. In vredesnaam maar even een broodje koopen; dat geeft je weer een houding voor enkele minuten. Helaas, nog altijd staat bij de plaats waar men zich materieel kan laven, het houten complex, bijgenaamd het bestuurstafeltje, en laten daar nu eenige menschen aan zitten, die beslist vervelend willen zijn. Dit natuurlijk precies op het oogenblik dat Westra „Johan” staat te roepen. „Wat doe jij daar” hoort hij vragen. Allemachtig, dit wordt pijnlijk. Als je nederig en kalm de waarheid vertelt, geef je blijk van niet tegen de situatie opgewassen te zijn en als je even bekakt terug doet, raak je waarschijnlijk in nog grooter moeilijkheden. Hoe het ook zij, je toch al zoo brooze gevoel van eigenwaarde krijgt a priori een klap. Opeens ziet hij de oplossing: net doen of je niets gehoord hebt en rustig weglopen.

Nog een enkele schreeuw wordt hem achterna gestuurd, maar dan is hij veilig bij de leestafel aangekomen.

Het corpslidmaatschap is een spannend en boeiend, doch moeizaam bedrijf.

G. M.

Pendant.

Het is bijzonder opvallend hoeveel stukken *vanuit* iemand geschreven worden. Is dat eigenlijk juist om een gegeven op deze wijze te verwerken? Zonder nu op dit stilistische onderzoek in te gaan, is het volgende een poging hetzelfde onderwerp in een andere vorm te gieten, ditmaal niet, alsof men zich in den hoofdpersoon waant, maar erbuiten.

Uitgegaan is van het postulaat, dat de menschen niet denken in beelden of in „denksels”, maar in woorden; doodgewone woorden, zoodat inderdaad deze gedachten letterlijk op schrift kunnen worden gesteld.

Overburen:

Wat werkt die student weer laat!

Wie?

Die van boven, Kramer.

't Café? Bedoel je boven 't café?

Ja.

Hospita:

Nou, nou mijnheer is maar weer onrustig hoor! Hoor, hoor hem met die stoel en me karpert slijt er van. Goddank hij gaat uit, zeker naar de societeit, hij doe 't licht toch wel uit? Verdorie is dat slaan met de deur.

Twee meisjes op straat:

Zag je dien vent hollen? Moet zeker op de tram. Hoe laat is het?

Twintig over zes. Heb je de kaartjes

Gunst, ja, in mijn handschoen.

Clubgenoot:

Hé, daar gaat Schuurman. Mompelt altijd in zich zelf tegenwoordig. O ja, hij werkt voor waarschijnlijkheidsrekeningtentamen tegenwoordig, 't is ook zoo.

Bioscoopportier:

Hé, niet zoo dringen, mijnheer. Alles uitverkocht, hoor.

Filmkringleider:

Dag mijnheer Schuurman.

Werkman:

Bah, wat een corruptie. Zag je dat? Zwarthandel.

Film:

Schat, kom hier en dans nog eens zoo'n gezellige jitterbug.

O Honey! Moon above, all in love.

Violist (telepaath) naast hem:

Da's waar ik moet nog een nieuwe à-snaar kopen bij Federal.

Film:

A heavenly gift, like Henry the fifth,

Einde, trala toem.

Dominee:

Het catechesatiebezoek moet toch worden gestimuleerd; wordt de studentenbank druk bezocht? Ik bewijfel het.



Tweedejaars:

Allemachtig wat een stont in de voorzaal. Wie is dat: Gaan ze nu eindelijk eens stoepen?

H.S.



Van den Klapstoel.

Er is eens een mijnheer geweest, die op een bijzonder inspireerend moment zijn diepste gedachten bracht in de vorm van deze versregels:

„Daar is geen einde,
Daar is geen begin
Het eenig zijnde
Is wisseling.”

Wanneer U mede aangezeten hebt aan het Kerstdiner, dat op zoo'n voortreffelijke wijze door Thornton Niven Wilder werd voorbereid en door het D.S.T.G. opgedischt, dan zult U zich ongetwijfeld kunnen voorstellen dat mij het bovenstaande fragment te binnen schoot, toen ik nog eens nadacht over hetgeen wij veertien dagen geleden voorgezet kregen.

Neen, een „toegesplitst drama” zooals de heer Rigters het in zijn inleiding uitdrukte, was het Kerstdiner inderdaad niet; maar wel hebben wij kunnen inzien, hoe met subtiële nuances in stem en gebaar de *wisseling* kan worden getypeerd. Mochten de sprongen, die Vader Tijd maakte tijdens het verorberen van de exquisite Kerstgerechten, een enkele keer door de menselijke geest moeilijk op de voet te volgen zijn, dank zij het beheerschte spel der figuranten werd deze traagheid gemakkelijk overwonnen. In het bijzonder treft ons de elegante wijze waarop een simpel gegeven als dit op de planken is gebracht.

Moge de term „figuranten” in het bovenstaande niet verkeerd uitgelegd worden; er wil slechts mee tot uitdrukking gebracht zijn, dat de spelers hier als een bedding fungeerden waarin de Tijd onstuikbaar voortstroomde en het was juist deze uiterst geslaagde impressie, die ons het meest bekoorde. Moest onze geest tijdens het Kerstdiner reeds een groot aantal sprongen verrichten, nog halsbrekender was de overgang naar het tweede stuk! Zoodra de lichten in de schouwburgzaal doofden en zoowel de pauze als een schier vruchteloos gepuzzel in de Tooneelspiegel was geëindigd, nam Dunsany ons mee naar een geheel andere omgeving: het uitschot der maatschappij, de bedelaars. Hier geen finesse-spel, geen subtiële tekst, doch een frisch polyloog, een aaneenrijging van boeiende scènes met hier en daar een climax: tegen wil en dank leeft men met de desperado's mee, die met uitzondering van hun Heer en Meester te klein van geest zijn om de hun toegevalen situatie volledig uit te buiten. Een woord van lof over de decors en costumes die ondanks de bescheiden middelen toch een uitstekende indruk maakten, zij hier niet onvermeld; het optreden der „echte” Berggoden was weliswaar kort, doch zeker krachtig.

De totale indruk van de beide stukken is zonder voorbehoud goed; het experiment om twee, zoo hemelsbreed verschillende verhalen achtereenvolgens te vertolken, mag geslaagd genoemd worden in deze zin, dat van een storende wederzijdsche beïnvloeding niets te merken was, integendeel: onderlinge vergelijking onderstreepte nog eens de respectievelijke genres. Opgemerkt dient evenwel te worden, dat het opvoeren van één stuk verschillende technische voordeelen biedt en zeker evenveel vermag te boeien.

Hoewel welhaast overbodig, vervolgde na de tooneeluitvoering een aantal lieden de sprongen der geest met sprongen van het lichaam; doch hierover beter geen critiek.

R.



Vreemde ontmoeting.

Als ik op het ijs niet tegen hem opgebotst was en niet die blauwe plek overgehouden had, zou ik het nu nog niet gelooven. Maar het moet haast wel waar zijn, want ofschoon ik hem niet zag aankomen, pats! eensklaps zaten we op het ijs tegen over elkaar. Ik was te verbaasd om te gaan schelden en ook wel een beetje duizelig; ik ging maar aan de kant zitten om te kijken of mijn schaa's nog goed zat. Hij deed hetzelfde en zette zich naast mij. Het was een gewoon in het zwart gekleed mannetje, in zijn bolhoed zat een deuk, eigenlijk te netjes voor een schaatsenrijder.

— Ik zag U niet aankomen, zei ik.
— Zoo? U hebt het dus gemerkt?
— Gemerkt wat?

— Ha! U verstaat mij, riep hij opgetogen, terwijl hij over zijn wreef wreef, dan zal ik U eens vertellen wat ik zoo meemaak, tot nog toe heb ik nog niemand gevonden waar mee ik praten kan en of het nu door die schok komt, ditmaal versta ik U toch duidelijk. Er is met mij iets bijzonders, mijnheer, fluisterde hij geheimzinnig, — mijn leven beweegt zich in tegengestelde richting langs de tijdas, om het maar eens technisch te zeggen. Niemand ziet mij practisch, want een ontmoeting is uiterst kort. Dank zij de botsing zijn we zoo geschokt, dat de tijd als het ware even stil staat, zoo verklaar ik het tenminste dat we spreken kunnen.

— Hoe ik het ontdekt heb? Op de bovenetzaal werd eens een film vertoond van de D.S.A.F.V. en omdat het nu niet zoo'n smakelijke film was, werd hij achterste voren afgedraaid. Toen zag ik hem normaal, en hoel! Sindsdien realiseerde ik mij, dat het dagelijksche leven zich voor mij afspeelt als een achterste voren gedraaide film. Alle dingen, die een begin en een einde van beweging hebben, veranderen niet veel: een trein komt aan en vertrekt, alleen rijdt hij links; het verkeer op straat is ietwat vreemd: alles rijdt of loopt achteruit.

— Op de sociëteit is het echter walgelijk: zoo tusschen 7 en 5 uur loopt iedereen achteruit dringend de eetzaal binnen, zet zich aan tafel en met een vork haalt men spijsbrokken uit den mond en deponeert die op het bord. Als de borden vol zijn, schuifelt men weer achter elkaar hongerig naar buiten. Daar tusschen door zijn er lieden die regelmatig een glas vol spuwen en soms worden kleine gevulde glaasjes met een fijn straaltje in een kruik leeggewogen is, ofschoon den laatsten tijd het aantal kruiken sterk afgenomen is. Ook is mij opgevallen dat er nogal veel huizen steen voor steen afgebroken worden.

— Er komt nog een tijd voor U, voorspelde ik, dat die huizen met een smak voor Uw oogen zullen verrijzen, maar laat ik U niet somber stemmen, er komt daarna ook weer een goede tijd. Vertelt U nu eens wat U al zoo hebt meegemaakt, vischte ik.

— Om bij het begin te beginnen: mijn geboorte is buitengewoon geweest, kan ik wel zeggen; ik herinner mij nog heel goed, dat ik opeens een auto pijlsnel van mij zag wegrijden.

— Ja ja, een ongeluk is gauw gebeurd.

— Zoo, dus U noemt mijn geboorte een ongeluk?! Bonjour, mijnheer! en hij was plotseling verdwenen.

Als ik niet zoo'n blauwe plek had, zou ik het nu nog niet gelooven. Gelukkig dat ik in „De jonge prins” een paar „koetsiertjes” kon opnemen.

J. M. KRAMER.



G. M., „Westra II”.

De roem van een vorigen romancyclus is nauwelijks vervluchtigd, of de heer G. M. vangt reeds een nieuwe serie aan, die waarlijk groot opgezet mag heeten. Vooral het tweede der lijvige deelen van dit aankomend monument onzer literatuur verdient onze bijzondere aandacht. In diepgaande analyse wordt hier een psychologisch probleem aan de orde gesteld, dat in zijn tragiek van verstrekkende sociale beteekenis is. In de hiërarchie der klassen neemt de romancier een uitzonderlijk kleine groep onder de loupe, waarin hij met beklemmende duidelijkheid eenige sociologische curiositeiten aanwijst. Weliswaar vertoonen de gewraakte verschijnselen — die de kunstenaar in een enkele onnavolgbare pennestreek vangt met de onsterfelijke woorden: „een luide lach, gezwollen van zelftevredenheid” — zich door alle lagen van de maatschappij, maar de genialiteit van den schrijver is juist dat hij deze symptomen localiseert, met het meesterschap dat in de beperking ligt. Deze kunstgreep is een moedig en rijk gebaar, waaraan het feit, dat de auteur voor zijn vivisectie het kleinste object koos dat hem ter beschikking stond, niets afdoet. Want de meergenoemde kleine groep, ingedrukt als zij is tusschen de twee onoverzienbare kolossen van de groepen direct boven en beneden haar, vormt een interessant en hanteerbaar voorwerp voor gemakkelijke, overzichtelijke observatie. De andere groepen zouden in hun pompeusheid den beschouwer slechts overstemmen met hun luide lach.

J. J. KROON.



„Vader.”

„Om een zuivere scheiding te bereiken moet de bewerking herhaald worden. . . .

„Vader.”

„Donderdag heb ik tentamen, dus Pé, hou je stil. . . . Bij de eerste scheiding. . . . doe nu maar niets geen moeite en vraag anders je moeder. . . . blijven zware korrels kleven aan den wand. . . .

„Ik had een aantal moeilijke vraagjes voor U, vader.”

„O ja, professor? Ik heb. . . . eh. . . . mijn kop staat er niet naar. . . . waar was ik? kleven aan den wand van den scheitrechter.”

„Wat is dat vader?”

„Een naar woord, iemand, die — eh — steelt terwijl hij rechter is.”

„Vader, wat is Lockwood?”

„Ben je nu razend, ik kan niet gestoord worden. . . . als zware vloeistoffen voldoen het beste bromoform. . . . je zei: Lockwood hé? dat is, zal ik je gauw even zeggen: een tropische houtsoort, zwart van kleur, een soort ebbenhout, zie je?”

„Ha, ha mis! Het is een Engelsche filmster.”

„O ja, hé?”

„Ja, Margaret Lockwood.”

„Je vader is bezig met het scheiden van mineraalmengsels en dan spreekt het vanzelf dat je hem niet moet lastig vallen met film, bioscoop, filmkeuring en zoo. . . . in het algemeen is een gewone elektrische centrifuge met. . . .

„Blackwood, wat is dat, vader?”

„Met 7000 toerentallen per — sst! — minuut. . . .”

„Blackwood.”

„Dat is, waar ik me zoo net mee vergiste, een tropische houtsoort, zwart van kleur en keihard. Je kunt er zelfs met een scherp mes nauwelijks in. . . . eh. . . . kerven. Typisch hé Pé?”

„Blackwood is een soort bride, vader.”

„O ja, hé?”

„Ja, zoiets als de klaverconventie.”

„Ga jij nu maar naar een vriendje spelen, want vader moet studeeren en is veel te oud om zich met spelletjes in te laten. . . . kookpunt 151° en jood methyleen. . . .”

„Wedgewood, weet U dat?”

„Dáár heb je het. Dat is die houtsoort, waar ik het over had. Zwart is het en keihard, weet je, Pé? En nu gaan we zoet naar mama en vraag háár maar van allerlei, over wat paedagogie, synagogie en goochologie is.”

„Wedgewood is toch Engelsch porcelein, vader?”

H. S.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN

Van een jongetje dat groter werd.

Er was eens een vader die niet alleen een zoontje had maar ook een echtgenoot. Hij hield veel van zijn zoontje, doch had het erg druk met zijn zaken en kon zich daarom niet zoo dikwijls met hem bezig houden als hij wilde. Als hij echter thuis was en niet in allerlei dikke boeken of vreemde tijdschriften behoefde te studeeren, bouwde hij vaak mooie torens mee uit de blokkdoos en toen het jongetje groter werd, gebeurde het ook wel dat vader met grote toewijding moeren en bouten in Meccano-kranen zat te draaien of de wissels bediende van den elektrischen trein.

Het grootste deel van den tijd echter had de moeder te ver- tekenen wat het jongetje diende te doen of te laten; en als ze dat nu maar zelf had gedaan en gezegd waarom dit wel en dat niet; maar neen, daar gebruikte ze altijd de gouvernantes voor. Elken maand bijna was er een andere, maar ze waren allen even stijf en hooghartig. Dat vond het jongetje heel vervelend want — al besepte hij dat zelf allemaal nog niet zoo duidelijk — hij had niet alleen behoefte aan veel speelgoed en een mooi huis maar ook aan wat hartelijkheid en een kusje zoo af en toe.

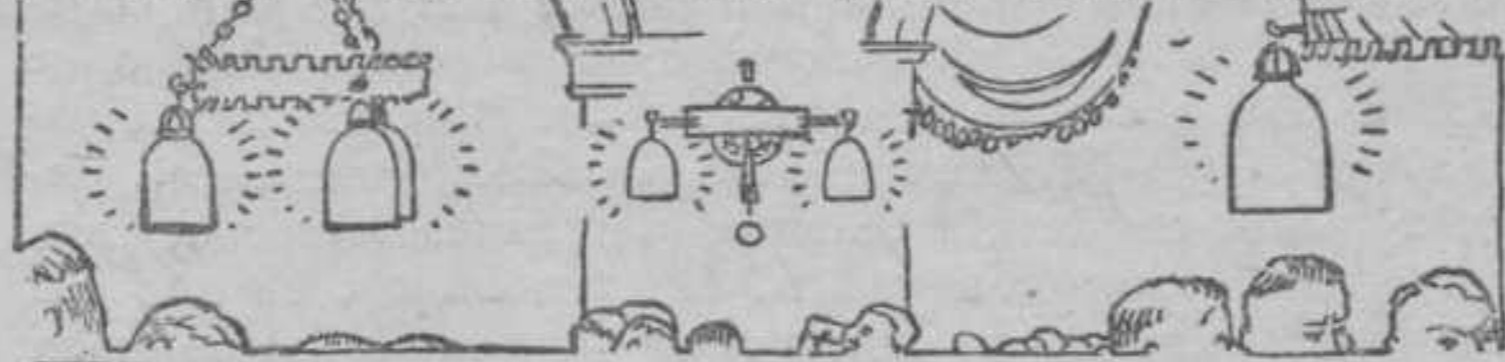
Het jongetje werd groter en raakte zelfs verliefd op een meisje. Soms maakte hij een wandeling met haar en dan had-

den ze het erover wat ze later voor leuke dingen zouden gaan doen. Tot op een kwade dag de moeder er achter kwam en hem streng verbood met het meisje om te gaan, want het was een slecht meisje, zei ze. En of hij nu beweerde dat ze toch zoo lief was en dat een wandelingetje het ergste nog niet was, zijn moeder was niet te vermurwen en dreigde zijn zakgeld in te houden als ze hem weer zou betrappen. Juist toen deze geschiedenis aan de gang was, kwam er een telegram uit Amerika dat Vader erg ziek was en of moeder direct wilde komen.

Aldus bleef het jongetje alleen achter, met het meisje; ze zagen elkaar nu bijna elken dag en gingen vaak naar de bioscoop, waar ze nooit anders dan liefdesverhalen zagen. Ze gingen hierdoor hun verhouding wel iets te ernstig opvatten, ze waren immers nog zoo jong. Na enkele maanden kwamen Vader en moeder weer terug en merkten dat hun zoon en het meisje dachten dat ze al bijna getrouwd waren. Toen werd de moeder verschrikkelijk kwaad, want haar naam was Money-Hol.

G. M.

VAN ONDER DE KRONEN



Societeit „Phoenix”.

Het Bestuur van de Delftsche Studenten Societeit „Phoenix” heeft zich op 9 Februari 1946 als volgt samengesteld:

W. Muller	President
J. W. M. la Rivière	Secretaris
L. M. Leupen	Thesaurier
W. van Lutervelt	Bibliothecaris
R. F. Storm	Commissaris van het Consumabel
J. N. van Hall	Commissaris van den Inventaris
R. E. Laarman	Archivaris, Vice-Secretaris

Namens het Bestuur.

J. W. M. LA RIVIÈRE, Secretaris.

Hoewel de kolenpositie het verwarmen van de Societeit op Zondag nog steeds niet mogelijk maakt zal er vanaf 17 Febr. a.s. gelegenheid bestaan bij voldoende deelname des Zondags op de Societeit te eten.

Hiervoor dient men vóór Vrijdag in te tekenen op een daarvoor bestemde lijst aan het buffet.

Namens het Bestuur.

J. W. M. LA RIVIÈRE, Secretaris.

D. S. Debating Club.

Wat men overigens ook moge denken van hetgeen de heer Schouten in de Maandagavond j.l. gehouden bijeenkomst van de D.S.D.C. heeft geponereerd en geargumenteed, vast staat dat de overgrote meerderheid van de vergadering gefascineerd was door de oprechte, geestdriftige en kundige wijze waarop de inleider zijn standpunt verdedigde. Het was werkelijk een genot op zichzelf den spreker bezig te zien: vooruit en achteruit loopend, slaande op alle voorwerpen in zijn naaste omgeving, zijn stemvolume hanteerend als een orgelregister, bewegend met handen en hoofd, de zinnen opbouwend en aan elkaar rijgend met een geniale virtuositeit; in één woord: sprekend met zijn geheele ziel en lichaam. Verwonderlijk was het dan ook niet dat de betoogen van den heer Schouten enkele malen werden onderbroken door een spontaan „open doekje”.

Dit neemt niet weg dat de eigenlijke inhoud en de consequenties van de woorden van den spreker aan een vrijwel alzijdig critiek werden onderworpen. Met andere woorden, zoowel het religieuze fundament van de antithese op staatkundig terrein als de praktische facetten welke die antithese bezit, werden op hun waarden getoetst en door vele opponenten te licht bevonden. Het heeft weinig zin hier in te gaan op de repliek van den leider der anti-revolutionnaire partij, ook al omdat hij haar wegens tijdnood niet kon beëindigen. Zijn aanbod om in een volgende vergadering (op 6 Maart a.s.) de bespreking voort te zetten was derhalve een reëel, doch daarnaast ongetwijfeld een nobel gebaar, gezien de drukke werkzaamheden van den inleider.

G.M.



De stam der Iconacs leefde al zoo lang de sagen reikten in het gebied tusschen de Grootte Zoutwoestijn en het dal van de Larána. Het was een eenvoudig volk dat van de jacht en vischvangst leefde, maar op een zeer oude cultuur bogen kon. Een van hun tradities, een waaraan zij zeer veel waarde hechtten, was, dat zij nooit werk verrichtten buiten de jacht en de vischvangst, die zij meer als een mannelijk spel opvatten.

Op zeker tijdstip werden ze geregeerd door den ouden Ico, den Laatste der Grootte Medicijnmannen. Geregeerd zeg ik, maar dat is meer in feite, eigenlijk was het Grootte Haviksneus die kort geleden zij plaats in de rij der Opperhoofden ingenomen had en nu de hoofdtooi met de veeren van den koningsadelaar droeg. Maar het woord van Ico, den Laatste der Grootte Medicijnmannen, was steeds de eenige richtlijn. Als allen, die met de plechtige ritueelen tot krijgsman waren gewijd, 's avonds om het kampvuur bijeen gehurkt waren en de pittige mate' de tongen lossen maakte, werden vele zaken besproken, die een Iconac na aan het hart lagen. Als het een enkele maal voorkwam dat de mate' te lang gegist had en het gesprek in een twist ontaardde was het voor den wijzen Ico genoeg om met een paar welgekozen woorden tusschenbeide te komen: „Zwijg, gij coyote, die voor twee manen nog zonder zelfs één enkele veer in uw onwaardige hoofdtooi achter uw moeder aanliep. Ziet naar mij, en laat u door mijn glans verblinden. Ik, Ico, de Laatste der Grootte Medicijnmannen, heb in de talrijke zomers dat ik dit domme volk tot zegen ben geweest, zelden een dergelijke waanzin gehoord. Zwijg, zeg ik u, en luistert wat een wijzere te zeggen heeft!”

En dan zette hij zijn onderhoud met Grootte Haviksneus voort en vertelde deze een geschiedenis uit den tijd toen de caguar nog geen vlekken had. Hoe toen een van zijn Voorvaderen het toenmalige Opperhoofd met raad bijgestaan had om een opkomende gril van enkele verdwaasde jonge krijgslieden te bedwingen. Deze ongelukkigen meenden den armen en onbeschaafden Urtualstam mee te moeten laten genieten van het hooge beschavingspeil dat zij zelf hadden bereikt. En Ico, de Laatste der Grootte Medicijnmannen, legde Grooten Haviksneus, Opperhoofd der Iconacs, uit hoe ongewenscht het geweest zou zijn als een dergelijke horde onbeschaafden, die zonder traditie dag in dag uit hun noesten arbeid verrichtten, hun onooglijke en onwelriekende persoonlijkheden tusschen de edele Iconacs gedrongen hadden. Het zou voor hen toch onmogelijk zijn geweest om dezen geest te bevatten, en zich bij de gebruiken neer te leggen. Gelukkig dan ook dat de Eerste der Grootte Medicijnmannen, wiens woord in dien tijd wet was, dit gevaar onderkend had. Nu leefde de Urtualstam nog steeds een paar dagreizen hooger de Larána op, en sleet zijn dagen op den akker. De enkele keer dat zij het werk den rug toekeerden, wandelden zij met hun squaw over het tooneel van hun arbeid en bewonderden hun eigen maïsveld, dat zoo goed afstak bij dat van hun buurman. Als ooit het warme spoor van zijn prooi den Iconac langs de nederzetting voerde, was het slechts met een gevoel van walging dat hij zijn blik hierover liet gaan. Gedachtig aan de woorden van Ico, den Laatste der Grootte Medicijnmannen, voelde hij zich uitverkoren om de weerschijs van het licht, dat deze Grootte Wijze uitstraalde, te mogen weerspiegelen.

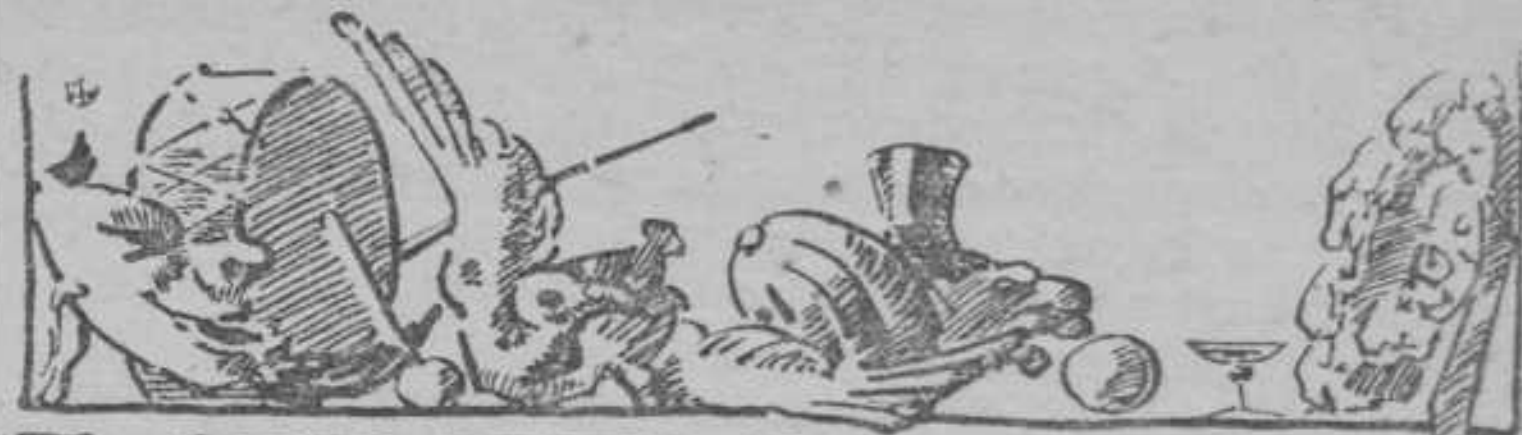
Toen de volgende lente aanbrak, en mede de volle maan waarbij de knapen na hun proeftijd tot krijger werden gewijd, was het aantal der zulken, die ieder alleen ver van de Larána waren gedwaald, om in de eenzaamheid tot bezinning te komen en in een droom hun totem voor zich te zien verschijnen, zeer groot. Het scheen dat de eenzaamheid dit keer tot andere resultaten had geleid dan bij de vorige geslachten. Bij deze knapen, die straks tot krijger gewijd hoopen te worden in de wigwam van Ico, waar de ratel-slangen zich om de palen slingerden en de tam-tam dof sloeg, meende de Laatste der Grootte Medicijnmannen een gebrek aan eerbied voor de oude tradities, die den stam der Iconac's, zooals iedereen wist, haar luister verleen, te ontdekken. Het viel hem soms moeilijk zijn wijsheden de juiste, en de meeningen van een ander een belachelijken indruk te laten maken.

Evenzoo waren vele oudere krijgers verontrust als ze merkten, hoe deze knapen de eeuwenoude tradities en ook den Raad der Wijzen van Grooten Haviksneus, het Opperhoofd der Iconacs, niet naar waarde schatten. Maar daar hun totem na lang vasten in een droom verschenen was, werden ze met de ritueelen tot krijgsman gewijd en in den kring rond het vuur opgenomen. De lente werd zomer, de bladeren verkleurden en vielen af. Vele zomers gingen voorbij en de Wijze Ico werd zeer oud. Droefenis vervulde zijn hart en tot het Opperhoofd der Iconacs sprak hij, zeggende: „Ik, Ico, de Laatste der Grootte Medicijnmannen, word oud en niemand zie ik die mijn plaats kan innemen. Daarom zeg ik U: houdt Uw tradities in eere en denkt aan het woord van Ico, den Laatste der Grootte Medicijnmannen, als hij niet meer hier is, maar zich in de Eeuwige Jachtvelden bij zijn gelijken gevoegd heeft.” In den strengen winter, die daarop volgde, vertrok inderdaad zijn ziel naar de Bergen, Die Steeds Groen Zijn. De squaw's weeklaagden drie dagen en drie nachten, en groote droefenis heerschte in den Raad der Wijzen. Zij voelden hun beschaving bedreigd nu haar Grootte Beschermer er niet was om de ruwe elementen in toom te houden. Maar den raad van de Wijze opvolgend hielden ze krampachtig vast aan de tradities en wijsheden die hun voorvaderen door het leven geholpen hadden.

Zoo U, lezer, nu in de gelegenheid zou zijn om met de Great Western van Santa José af langs de Larána te rijden, en vanuit Uw comfortabele coupé de Reservation met haar enkele armoedige nederzettingen zag liggen, zou het U, indien U in die streken een vreemde was, alleen opvallen hoe armelijk de golfijzeren hutten en het houten store-gebouw er uit zagen. Als er in Uw coupé toevallig een rancher aanwezig was, dan zou deze hoogstens mompelen: „Luie schurken!”

En niets zou U hooren van den stam der Iconacs, die nog steeds bij volle maan om het vuur bijeen komen om over lang vervlogen tijden te spreken, over Ico, den Laatste der Grootte Medicijnmannen, die hun macht tot ver over de Larána verbreidde. Nog draagt het Opperhoofd zijn hoofdtooi met veeren van den koningsadelaar en nog houden zij vast aan hun traditie: „Een Iconac verricht geen werk buiten de jacht of de vischvangst.”

P. J. MUYSKEN.



VEREENIGINGEN

D.S.M.G. „Apollo”.

Het Bestuur van het D.S.M.G. „Apollo” deelt mede, dat op 8 Maart 1946 de jaarlijksche uitvoering, gevolgd door een bal, zal worden gegeven in de Stadsdoelen te Delft, des avonds half negen precies.

In verband hiermede worden de orkestleden er nogmaals dringend op gewezen, dat het noodzakelijk is, de repetities zonder uitzondering bij te wonen. Deze vinden plaats op: Dinsdag 19 Februari, 26 Februari, 5 Maart, Woensdag 6 Maart; en tenslotte op Vrijdag 8 Maart des middags ten 13 ure.

Toegang tot uitvoering en bal hebben degenen, die op 1 Februari lid waren van het Gezelschap; verder naar volgorde van aanmelding. De prijs per souper zal f 7,50 bedragen; voor twee soupers is een vleeschbon vereischt.

Plaatsbepreking.
op Maandag 25 Februari, voor vierdejaar en ouder;
op Dinsdag 26 Februari, voor derde- en tweedejaars.

Namens het Bestuur,
W. J. WOLFF, Secretaris.

D.S.D.G. Vrije Studie.

De lezing van den Rev. Dr E. P. Wellenstein, over „Reisindrucken uit de U.S.A.” gaat op 20 Februari a.s. NIET door.

Namens het Bestuur,
C. OORTHUIJS, Secretaris.

Dierbaren!

Gij allen, die daar met de jas reeds aan het lijf — op het punt uw bureau voor de gedekte tafel op de Societeit te verwisselen — aan de brievenbus deze bladen haastig open-slaat, zoekend naar uw inzending als naar uw bezepte kaak in de bolling van uw scheerspiegel. — En gij, eenzame, daar in die luie stoel, die geheel belangeloos het O.O. keurt, omdat u tijdens het rooken van uw sigaret toch iets te doen moet hebben. — En gij, tweezame, die zelfs de Spiegel vlucht voor uw heimelijk zingenot. — En gij allen daar, ja gij en gij en gij daarginds. — Komt naderbij en weent. Weent, zeg ik u, wéént! Totdat uw tranen de smaad zullen uitwischen, die gij bracht over het Delftsch Studenten Corps. . . .

Gij hebt ergernis verwekt. Neen, niet bij de Redactie, die kan dit gevoel niet meer van andere emoties onderscheiden. Neen: Gij hebt den Zot geërgerd!

Zoo gij den Zot kendet (uw brein is daarvoor te veel verwrongen en te troebel), dan zou het tot u doordringen welk een geweldige, zij het dan ook in-treurige, prestatie gij met u allen geleverd hebt, om een dergelijke. . . .

Ach, wat zal ik u verder onderrichten. Gij hebt den Zot geërgerd. In zijn toorn heeft hij alle brouwsels uit uw gisfende geesten, waar de redactiekamer reeds binnen twee dagen naar stonk, tot stof doen vergaan.

Daarom zeg ik u: WEENT! Opdat al dit stof worde weg-gewischt van zijn evenbeeld.

Nooit en nooit in der eeuwigheid, zult gij het meer durven bestaan, uw onaantastbare secretien elfhonderdvoudig weerkaatst te willen zien in het maagdelijke zilver van zijn Spiegel.

Bs.

KENNIS-



MAKERS

S. S.

Door eenige studenten-kennismakers werd opgericht het gezelschap „de S.S.". Op de eerste bijeenkomst waren mede aanwezig de heeren Thomas à Kempis, Hendrik Willem van Loon, Jan Ortega y Gasset en Just Havelaar.

Desgevraagd verklaarden deze heeren het volgende:

Voorzitter: „Wat vindt U er van?"

Just: „De schijn verandert, het wezen blijft, ook het wezen van den schijn."

Voorzitter: „De bedoeling der kennismakingstijd!"

Hendrik: „Het doet ons ruwe woorden zeggen waar wij alleen medelijden moesten gevoelen."

Voorzitter: „En U?"

Jan: „Daar dit de zuivere waarheid is — namelijk, dat leven is: gevoelen verwaald te zijn — begint hij die dit aanvaardt reeds de plaats te onderscheiden waar hij zich bevindt, hij is reeds begonnen zijn eigen waarachtige realiteit te ontdekken, hij is reeds op bekenden, vasten grond."

Voorzitter: „Wat vond U van de anderen?"

Just: „Zij wegen en wikken lang eer ze er toe durven overgaan gemeenzaam te verkeereren met iemand, die slechts talent en geestkracht bezit en in enkele eigenaardigheden, in zijn uitspraak, in zijn begroeting, in de snit van zijn pakje of in de klem van zijn das toont een wat minder gedegen „beschaving" te bezitten dan zij."

Voorzitter: „En van ons?"

Just: „... hebben wij te zien naar dat ongeleerde volk, niet het opsmukkend met deugden welke het niet had en nog niet heeft, maar het aanvaardend zooals het was en meestal nog is: ruw, zinnelijk, melancholisch, zelden gelukkig — maar sterk en oprecht en volhardend dikwijls droomerig-diep van gemoed, vaker nog bezield door die soort knarsetandende „werkelijkheids-heroïk, die slechts verzacht wordt door een zekere natuur-ironie, welke hier alles overal zijn wijsheid is."

Voorzitter: „Wat is naar Uw meening de meening van de nieuw-aangekomenen over de kennismakers 1945."

Just: „Leven en natuur te eeren in hun alledaagsche leelijkheid — alle vormen, en de meest vervallene mee, als in zich zelf waardevol te zien, in zich zelf compleet: zie daar onze bittere wijsheid!"

Voorzitter: „En over de eerstejaars?"

Onbekende stem uit een ver verleden: „Though it is a great mistake to make friends of the wicked and foolish, it is unwise to make enemies of them — for they are very numerous."

Voorzitter: „Het groepje rond de haard?"

Just: „Al wat oud en zeldzaam is schijnt ons eerbiedwaardig toe."

Voorzitter: „De Senaat?"

Just: „En zie die stevige kerels: wat een vroolijke kracht in hun postuur, wat een ruimte in hun gebaar en wat een goede gulheid in hun oogen!"

Voorzitter: „De commissie met de ballen?"

Thomas: „Geloof hen niet en stoor U niet aan hen!"

Voorzitter: „De dokter?"

Just: „En telkens, zijns ondanks, brak er de Vlaming in zijn ware gedaante door. . . ."

Voorzitter: „En Pieter?"

Hendrik: „Hij is een gezichtsbedrog."

Voorzitter: „En de rest van deze Spiegel?"

Jan: „Al het andere is rhetorica, stoplap, hol vertoon."

Hierna sloot de voorzitter de eerste vergadering van de „Student Spiritist".

J. PETRI.

Kennismakerskroeg.

. . . . Nu niet lang gezeurd!

Gooi iedereen er uit! Ik wacht wel, tot 't gebeurt.

VAN A.

Kom eens hier, kennismaker!

In het water een reiger
Aan de kant van de sloot
En ziet in den spiegel
Zijn beeld, op één poot.

Dan ziet hij den hemel •
De koepel is blauw
Hij speurt naar wat leven
Het is hem te lauw.

Maar hij weet van te voren
Hij heeft niets aan zuchten.
Op een andere keer
Wel weer andere luchten.

De gele zon is dan wit
En de wolken zoo zwart
En bundels van stralen
Zoo recht in zijn hart.

Dan schudt hij z'n hoofd
Voor een vischje dat spartelt
Weg is de hemel
En zijn beeld is gekarteld.

P. BREUNING.

Delftsche Studenten Filmkring.

De film Roverssymphonie waarvan de voorstelling zou plaats hebben op Dinsdag 12 Februari zal vertoond worden op **MAANDAG 18 FEBRUARI**. Kaartverkoop op Maandag 18 Februari tusschen 5 en 7 uur op de Societeit Phoenix. Reeds verkochte plaatsbewijzen blijven geldig.

E. TH. DOUWES DEKKER, Vice-President.

Mijn meisje.

Hoe zoet is de zaligheid
zwevend te sterven
op zoet zachte lippen.....
Om spelend te zwerven
om lokjes zoo blond als rankruischend riet.
Om dansend te zweven
naar 't hemelsche leven
naar 't eindlooze niet.

Zoo omzweef ik haar lippen -
.....haar vingertjes tippen
de grijsgrauwe asch.
Wat mijn ziel eens bewaarde
valt zielloos ter aarde
zoo 't altijd was.

J. PIJPKER.

Vrijdagnachtflits.

Op den kapstok zien wij het etiket „Kennismakerspresident”. Op de bijbehorende haak hangen Eden-hat, umbrella en gloves. Door hem achtergelaten bij de ijlmarsch in de Societeit. Op de hoed vele pluimen. Een bloem met lint en ballen. Van geestelijk tot stoffelijk voedsel bleek slechts een stap. Onder de camera een blok marmer, waaruit bij rustiger omstandigheden het borstbeeld gehouwen zal worden. In de zalen vele nieuwe plaatsen. Vele nieuwelingen onder de aanwezigen. Toch valt uit hun rustige vastberaden blikken op te maken, dat tot nu toe geen onnut werk verricht is. Vele planken gezaagd uit echt Corpshout. In de zaal drukte. Zacht zoemt het orgel. De donderplaten staan gereed. Bierdouches worden beproefd. Ook de verduistering in de eetzaal blijkt goed te functioneeren. Zoo begon het en zoowaar was er ook een einde.

En na de kernachtige speeches vroegen we ons af: Zullen we laksch zijn? Of zal er reden tot juichen gevonden worden? Als we vasthouden aan onze plannen en voornemens zeker het laatste. Vooral nu is dat zeker noodig. Of onze plannen op daden moeten wachten? Liever het laatste.

M. C. QUIST.

D.S.A.

Het Bestuur van de Delftsche Studenten Aeroclub heeft zich op 30 Januari 1946 als volg samengesteld:

C. L. MODDERMAN, President.

J. J. KAPPEYNE VAN DE COPELLO, Secretaris.

J. LELS, Thesaurier.

M. R. F. GROENINX VAN ZOELÉN,

Vice-President.

..... „ Commissaris.

Het Bestuur verzoekt den leden die willen gaan zweefvliegen en die de formulieren, die hun werden toegezonden nog niet retourneren, dit ten spoedigste te doen. De contributies dienen ook ten spoedigste voldaan te worden, hetzij per giro, bankrekening of contant bij den wnd. Thesaurier, adres Oude Delft 4.

Namens het Bestuur,

J. J. KAPPEYNE VAN DE COPELLO, Secretaris.

Zoo bevinden we ons weer onder de scheeve toren van het oude Delft en drukken onze neuzen plat tegen het raam om te zien hoe laat het is.

Werkelijk het is laat! Later dan het ooit geweest is. Een gedachte, een vraag, welt op.

Waarom zijn we niet als een bouwende boer, vertrouwend op zijn versch geploegde akker, terwijl hij den schoonen dag ziet aanbreken? Het zaad dat er ingeworpen is, is klein. Dat het straks rijk zal dragen is een belofte.

Geduld, het is nog maar vroeg.

H. F. MERTENS.

N.V. CEMSTO Schoonmaakbedrijf
Glazenwasscherij

Dagelijks inw. schoonhouden v. gebouwen
Vrijenbanschelaan 22-24 - Delft
Telefoon 1020

AMSTERDAM - HAARLEM - LEIDEN
DEN HAAG - ROTTERDAM - DORDRECHT
NIJMEGEN - UTRECHT - GRON. - DEN BOSCH



Hof-leverancier

Unger's
brood

de
onderscheiding waard

H.H. Studenten! Een **prima adres** voor Uw

Schoenreparatie

is beslist

Che. Kuyten Choorstraat 33

Ons personeel repareert in
eigen werkplaats Uw schoenen.

Onthoudt drie punten **Net - Spoedig - Prima**

Veritas

Onafhankelijk Dagblad
voor Delft en Omstreken

Studenten-abonnement
f 2.50 per kwartaal

Administratie
„VERITAS”
Koorntmarkt 62, Delft. Telefoon 1375

H.H. Studenten!

Wij leveren U het beste op
het gebied van

Melk, Flesschenmelk
Yoghurt, Boter, Kaas
en Eieren.

Beleefd aanbevelend

Nol van Schie

Molsteeg 33 - Delft - Tel. 1008

REPETITOREN

Dr ir C. J. D. M.
Verhagen n. i.
Botaniestraat 30, Delft
Repeteert en tenteert
NATUURKUNDE

L. O. L. Donker
v. Leeuwenhoeksingel 40,
Delft.
Wiskunde, Natuurkunde,
Mechanica, Electro-
techniek B.C.